ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ε 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1927 ΑΡΙΘ 38

ΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἀριθ. 3771

Μακαριώτατε καὶ Παναγιώτατε Πάπα καὶ Πατριάρχα τῆς Μεγάλης πόλεως Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης γῆς Αἰγύπτου ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ περισπούδαστε ἀδελφὲ Κύριε Μελέτιε, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἀδελφικῶς κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἀσμένως πάνυ κομισάμενοι τ' ἀπὸ 23 Ἰουλίου ἐ. ἔτ. ὑμέτερα γράμματα, δι' ὧν καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καλεῖται εἰς τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύνοδον πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἡμερολογίου ζητήματος, Συνοδικῇ δὲ διαγνώσῃ εἰς αὐτὰ ἀποκρινόμενοι, γνωρίζομεν τῇ Ὑμετέρᾳ Παναγιότητι ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία ἤχθη εἰς τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας ἀποδοχὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, διότι ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν δύο ἡμερολογίων ἀπερίγραπτος προέκυψεν ἀνωμαλία καὶ κίνδυνος ἀποξενώσεως τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν μὴ συμπιπτουσῶν πρὸς τὰς καθιερωμένας ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς παραδόσεως ἡμερομηνίας, ὁ λαὸς παρημέλει ταύτας τελουμένας μετὰ πάροδον δέκα καὶ τριῶν ὅλων ἡμερῶν καὶ εἰς λήθην αὐτὰς παρέδιδεν ἐργαζόμενος κατ' αὐτὰς καὶ μὴ ἐκκλησιαζόμενος. Ἡ δὲ ἐπίσημος τέλεσις τῆς πρώτης τοῦ πολιτικοῦ ἔτους πρὸ τῆς τῶν Χριστουγένων μεγάλης ἑορτῆς καὶ ὁ χωρισμὸς τῆς Ἐθνικῆς ἡμῶν ἑορτῆς ἀπὸ τῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἑορτῆς, σκανδαλισμοῦ καὶ συγχύσεως καὶ θρησκευτικῆς ζημίας πρόξενα καθίσταντο. Τούτου ἕνεκα ἀναγκαζόμενοι χάριν τοῦ λαοῦ διορθῶσαι τὸ ἡμερολόγιον μετὰ τὴν παμμερῆ καὶ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἔρευναν τοῦ ζητήματος, ἐξ ἧς κατεδείχθη ὅτι δογματικῶς καὶ κανονικῶς ἐπιτρέπεται ἡ διόρθωσις, καὶ μετὰ τὴν σύμφωνον περὶ τούτου γνώμην ἁπασῶν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, οὐδαμῶς συνεφωνήσαμεν τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐν Κων)λει Πανορθοδόξου Συνεδρίου, ὁρίσαντος τὴν μεταβολὴν τοῦ τε ἡμερολογίου καὶ τοῦ Πασχαλίου ἀπὸ τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1923, ἀλλὰ πολλάκις καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος παρεκαλέσαμεν τὰ σεβάσμια Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς τ μὴ συμμετασχόντα τοῦ Συνεδρίου, συνεργῆσαι ἡμῖν πρὸς τὸ ἔργον τῆς διορθώσεως μόνου τοῦ ἡμερολογίου. Καὶ διεβεβαίουν μὲν ἡμᾶς ταῦτα ὅτι κατ' ἀρχὴν τὴν αὐτὴν εἶχον περὶ τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου γνώμην, ὡς ἐπιτρεπομένης δηλονότι δογματικῶς καὶ κανονικῶς, ἀλλὰ τὸ μὲν τῆς Ἀλεξανδρείας προὔβαλλετο ἰδίαν γνώμην περὶ συγκροτήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τὸ δὲ τῆς Ἀντιοχείας ὑπεδείκνυε τοὺς ἐκ τῆς ἰσχυροτάτης ἐν Συρίᾳ καὶ θεοκατακρίτου Λατινικῆς προπαγάνδας κινδύνους τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου, τὸ δὲ τῶν Ἱεροσολύμων τὰς προσκυνηματικὰς καὶ τοπικάς, ἐν Βηθλεὲμ ἰδίως, δυσχερείας. Ἀλλ' ἕνεκα τοῦ ἐπείγοντος τοῦ πράγματος καὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς συγκροτήσεως Συνόδου, παρὰ τὴν ἡμετέραν προθυμίαν ὅπως καὶ αὐτοπροσώπως ἔλθωμεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὡς τῷ μακαρίας μνήμης προκατόχῳ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος πολλάκις ἐδηλώσαμεν, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας αὐτῆς μετὰ τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλησίας, πρωτοστατούσης τῆς πρωτοθρόνου Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, προέβησαν μετὰ καὶ ἄλλων ἀδελφῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς 10 Μαρτίου 1924, ἄθικτον μὲν καταλιποῦσαι τὸν Πασχάλιον κανόνα, ἅτε σχέσιν ἔχοντα πρὸς διάταξιν τῆς Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, προσαρμόσασαι δὲ τὰς ἀκινήτους ἑορτὰς πρὸς τὸ διορθωθὲν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὅπερ οὐδεμία Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε Οἰκουμενικὴ εἴτε Τοπική, ἐθέσπισε καὶ ὅπερ ἕνεκα πανθομολογουμένου σφάλματος ἀπεμάκρυνε τὰς ἁγίας ἑορτὰς ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως κεκανονισμένων ἡμερομηνιῶν κατὰ δέκα καὶ τρεῖς ἡμέρας.

Διακαέστατος πόθος καὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ τῶν λοιπῶν Ἁγιωτάτων Ἐκκλησιῶν ἦν συμφωνῆσαι αὐταῖς τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ σεβόμενοι

τὰς προβαλλομένας ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων δυσχερείας καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν δήλωσιν ἰδίως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ὅτι ἐπιδοκιμάζει μὲν ὡς δογματικῶς καὶ κανονικῶς ἀκώλυτον τὴν γενομένην διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ τό γε νῦν ἔχον καὶ μέχρις ἄρσεως τῶν δυσχερειῶν ἀναβάλλει τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς, χαίρομεν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, ἀπηλλαγμένον ὄν τοιούτων δυσχερειῶν καὶ ἐφαρμόσαν ἤδη τὴν διόρθωσιν ἐν ταῖς παροικίαις τῆς Ἀφρικῆς, ἐπιθυμεῖ ἵνα ἄρῃ τὰς προκυψάσας ἐν τῷ ἐν Αἰγύπτῳ ὀρθοδόξῳ ποιμνίῳ αὐτοῦ διαφορὰς πρὸς τὸ ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις Κπόλεως καὶ Κύπρου ἀδελφὸν καὶ ὁμόδοξον ποίμνιον, διαφορὰς οὐχὶ βεβαίως πίστεως, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τὴν κοινωνικὴν καὶ ἐθνικὴν τῶν Ἑλλήνων ζωὴν θιγούσας καὶ χωριζούσας ἀδελφοὺς ἀπὸ τῶν κοινῶν εὐχαριστηρίων δεήσεων ἐπὶ ταῖς μεγάλαις ἑορταῖς, ταῖς τε καθαρῶς θρησκευτικαῖς καὶ ταῖς Ἐθνικαῖς, μεθ' ὧν ἀπὸ αἰώνων τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος εὕρηται συνδεδεμένον. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ συγκαλουμένῃ ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος Συνόδῳ οὐδὲν ἕτερον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῆς ἔχει εἰπεῖν ἢ ὅ,τι πολλάκις καὶ ἐλέχθη καὶ ἐγράφη, καὶ ἐπειδὴ αὕτη, παρά τινας ἀντιδράσεις, ὡς πρόφασιν ἐχούσας καὶ τὸ ὅτι τὰ Πατριαρχεῖα τῆς Ἀνατολῆς οὐδαμῶς μετέβαλον τὸ ἡμερολόγιον, ἀπὸ τετραετίας ἤδη περίπου ἐφαρμόζει, θείᾳ χάριτι, τὴν γενομένην διόρθωσιν αὐτοῦ καὶ τετελεσμένον θεωρεῖ τὸ γεγονός, ἐκρίθη Συνοδικῶς ὅπως μὴ ἀποσταλῶσιν ἐντεῦθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀντιπρόσωποι, ἀλλ' ὅπως παρακληθῇ ἡ Ὑμετέρα Παναγιότης ἵνα μετὰ τῶν περὶ Αὐτὴν Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων Συνοδικῶς διασκεφθῇ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ἀποφασίσῃ ὅ,τι δέον πρὸς οἰκοδομὴν τοῦ ποιμνίου καὶ εἰς ἀγαθὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ταῦτα γνωρίζοντες Ὑμῖν καὶ αὖθις Ὑμᾶς προσαγορεύοντες, τὴν δὲ παρὰ Κυρίου ἐνίσχυσιν Ὑμῖν ἀδελφικῶς προσεπευχόμενοι διατελοῦμεν

Ἀθήνησι, Σεπτεμβρίου κα' ‚αϠκζ'

Τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Παναγιότητος

Ἀγαπητὸς ἐν Χῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΟΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΕΝ ΛΩΖΑΝΝΗ

Ἐκ τῆς ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας» δημοσιευθείσης ἀνταποκρίσεως τοῦ μετασχόντος τῆς ἐν Λωζάννῃ Παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως Μ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου, εἰδικῶς ἐνδιατρίψαντος ἐν αὐτῇ περὶ τῆς ἐν τῷ Συνεδρίῳ τούτῳ δράσεως τῶν ὀρθοδόξων μελῶν αὐτοῦ, ἐπληροφορήθησαν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐντύπωσις ἐκ τῆς «Δηλώσεως» αὐτῶν ἐν τοῖς κύκλοις τῆς Συνδιασκέψεως. Ἀλλ' ἐνδιαφέρον—νομίζομεν—εἶνε νὰ γνωσθῇ κατὰ τρόπον ἄμεσον ἀπ' αὐτῶν τῶν ξένων ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐντύπωσις τῶν κύκλων τοῦ Συνεδρίου, μάλιστα δὲ τῆς συντηρητικωτέρας μερίδος τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἧς τὰς γνώμας διερμηνεύουσι συνήθως οἱ «Ἐκκλησιαστικοὶ Τάϊμς».

Τὸ φύλλον τοῦτο καὶ δι' ἀνταποκρίσεων ἐκ Λωζάννης καὶ ἐν κυρίοις ἄρθροις παρηκολούθησε μετ' ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως. Ἰδιαζούσης προσοχῆς τυγχάνει κύριον αὐτοῦ ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ ἠθικὴ τῆς Λωζάννης», ἐν ᾧ διὰ μακρῶν ἐκφράζει τὰς κρίσεις του ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς ἐν λόγῳ Συνδιασκέψεως.

«..Σοβαροὶ ἄνθρωποι—λέγεται μεταξὺ ἄλλων ἐν τῷ ἄρθρῳ τούτῳ—ποικίλης ἐθνικότητος, ἀντιπροσωπεύοντες πολλὰς θρησκευτικὰς δόξας, συνηντήθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας εἰς εὐχάριστον ἀτμόσφαιραν φιλίας καὶ καλῆς θελήσεως. Ζητήματα ὑφίστης σπουδαιότητος συνεζητήθησαν μετὰ φιλοφροσύνης καὶ ἐπιεικείας. Πολλοὶ ἐπληροφορήθησαν περὶ συγκρουομένων πεποιθήσεων καὶ ἐπόψεων. Πάντα ταῦτα ἔχουσι τὴν ἀξίαν των. Καὶ ἡ Συνδιάσκεψις ἐδικαιώθη ἀπὸ ταύτης τοὐλάχιστον τῆς ἐπόψεως : ***ὅτι παρέσχεν εἰς τὴν Δύσιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ μάθῃ κάτι τι ἐκ τῆς διδασκαλίας, τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς εὐσταθείας τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς.*** Ὡς πρὸς τὸν κύριον ὅμως σκοπὸν αὐτῆς ἡ Συνδιάσκεψις, ὡς ἦτο ἑπόμενον, σχεδὸν παντελῶς ἠστόχησε», διότι ἀπεκαλύφθη ὅτι αἱ ἀντιπροσωπευθεῖσαι ἐκκλησίαι : ἡ Ὀρθόδοξος, ἡ Ἀγγλικὴ καὶ αἱ προτεσταντικαὶ μερίδες «χωρίζονται ἀπ' ἀλλήλων διὰ θεμελιωδῶν καὶ ἀσυμβιβάστων διαφορῶν. Ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτὴς ἀφηγεῖται πόσον εὐφυεῖς προσπάθειαι κατεβλήθησαν πρὸς συμβιβασμὸν τῶν διαφορῶν τούτων ἐν ἀνακοινώσεσιν, αἵτινες ἦσαν πλήρεις διφορουμένων καὶ σχεδὸν ἐστερημένων ἐννοίας γενικοτήτων, καὶ ***πόσον αἱ προσπάθειαι αὗται ἡττήθησαν ὑπὸ τῆς σαφοῦς καὶ μετὰ θαυμαστῆς φρασεολογίας συντεταγμένης δηλώσεως τῶν Ὀρθοδόξων...*** Ἡ θρησκεία ἀπαιτεῖ πραγματισμὸν (realism). ***Μετὰ τῶν χειροκροτημάτων δὲ καὶ τῶν ἐπιδοκιμασιῶν ἔναυλοι εἶνε εἰς τὰς ἀκοάς...ἡ φράσις τῆς δηλώσεως τῶν Ὀρθοδόξων «ἐν τοῖς ζητήμασι πίστεως καὶ θρησκευτικῆς συ-***

νειδήσεως οὐδεὶς χωρεῖ συμβιβασμός... Τὸ αἰσθηματικὸν εἰς Λωζάννην ταξείδιον δὲν ἔσχε πρακτικὰ ἀποτελέσματα». Τινὲς τῶν λεγομένων ἀγγλοκαθολικῶν, ἤτοι τῆς συντηρητικῆς μερίδος τῆς Ὑψηλῆς Ἐκκλησίας τῶν ἀγγλικανῶν, εἶχον ἤδη προΐδει ὅτι θὰ ἀνακάμψωσιν ἐκ Λωζάννης εἰς τὰ ἴδια ὡς «ἐπεστραμμέναι κενότητες». Οἱ ἀγγλοκαθολικοί, οὐχ ἧττον, δὲν ἀρνοῦνται ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις τῆς Λωζάννης ὑπῆρξε «σπουδαῖον καὶ σημαντικὸν γεγονός», προελθὸν κυρίως ἐκ τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, Ἀμερικῇ καὶ ἀλλαχοῦ δυσαρέστου καταστάσεως τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὅστις «εὑρίσκετο ἐν κακῇ ὁδῷ...». Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἀπώλεια τῆς ἐπιδράσεώς του ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπώλειαν τῆς πίστεως. Ἐν Ἀμερικῇ ἐσχίσθη εἰς τὸν ἄκρον Μοδερνισμὸν καὶ τὸν σκοτεινὸν συντηρητισμόν. Ἐν Γερμανίᾳ καὶ Σκανδιναυΐᾳ μετεβλήθη εἴς τι πλέον τοῦ παρημελημένου τυπικισμοῦ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία—ἐξακολουθεῖ τὸ ἄρθρον—ὁλονὲν ἀναζωογονεῖται διὰ τῆς ὁσημέραι συχνοτέρας μεταλήψεως τῶν πιστῶν της καὶ ἀποκτᾷ προσηλύτους καθ' ὅλον τὸν κόσμον, τὸ καθολικὸν (συντηρητικὸν) κίνημα ἐν Ἀγγλίᾳ, παρὰ τὴν ἐπίσημον ἀντίδρασιν, διαρκῶς αὐξάνεται καὶ ὁλονὲν ἐνισχύεται, οἱ δὲ διωγμοὶ καὶ αἱ δοκιμασίαι τὰ μέγιστα συνετέλεσαν εἰς τὴν ὑπέκκαυσιν τοῦ πνευματικοῦ ζήλου τῶν Ὀρθοδόξων. Εἶνε λοιπὸν προφανές, ὅτι ἡ ἐποχὴ ἀπῄτει νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὰ προτεσταντικὰ σχίσματα καὶ νὰ καταβληθῇ προσπάθεια ὅπως ἐπέλθῃ ὁμοφωνία εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς πίστεως.., ἐντεῦθεν δὲ προέκυψεν ἡ Λωζάνη».

«Ἡ Συνδιάσκεψις ἀπεκλήθη παγκοσμία. Ἡ παρουσία τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ τῶν Ὀρθοδόξων προσέδωκεν εἰς αὐτὴν γόητρον, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶχεν ἄνευ αὐτῶν... Ἐνῷ δὲ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία παρέλειψε νὰ ὁμιλήσῃ ἐν τῇ Συνδιασκέψει διὰ τῆς σαφοῦς τῶν Ὀρθοδόξων γλώσσης, οἱ Ἀγγλικανοὶ καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπαρκῶς συνεφώνησαν νὰ καταστήσωσι σαφὲς ὅτι ἡ συνολικὴ ἕνωσις, ὑπὲρ ἧς τοσαῦται διακαεῖς προσευχαὶ ἐγένοντο, ἔσται μία τῶν δυνατοτήτων τοῦ ἐγγὺς μέλλοντος. Πολλαὶ προσευχαὶ ἐπ' ἴσης καθ' ἑκάστην προσάγονται ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὲρ τῆς μετὰ Ρώμης ἑνώσεως. Ἐπιπροσθοῦσι βεβαίως δυσκολίαι, ἀνυπέρβλητοι ἴσως· ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς προσευχὰς ἐν καιρῷ. Δὲν δύναται ὅμως ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία νὰ στρέφηται ταὐτοχρόνως καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά. Τὸ μάθημα τῆς Λωζάννης ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ περιπτύσσηται τὴν Κωνσταντινούπολιν ἐὰν ἐπιμένῃ νὰ ἐρωτοτροπῇ μετὰ τῆς Γενεύης».

* *

Ἐκ μακρᾶς ἀνταποκρίσεως ἐκ Λωζάννης πρὸς τοὺς «Ἐκκλησ. Τάϊμς», περιλαμβανούσης ὁλόκληρον τὸ κείμενον τῆς Δηλώσεως τῶν Ὀρθοδόξων καὶ σχολιαζούσης αὐτὴν ἐμπεριστατωμένως, μανθάνομεν, ὅτι «***οἱ Ὀρθόδοξοι ἔσωσαν τὴν κατάστασιν***» ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν στάσιν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν ὡς πρὸς τὰς ἐκθέσεις τῶν Ἐπιτροπῶν περὶ τῶν ὑπὸ συζήτησιν δογματικῶν ζητημάτων καὶ τὰς ἐν ἑκάστῃ αὐτῶν ποικίλας ὑποσημειώσεις, αἵτινες ἐνέφαινον τὰς δογματικὰς διαφοράς. Ἡ Δήλωσις αὕτη χαρακτηρίζεται ὡς «ἀπερίφραστος καὶ εὐθεῖα» καὶ ὡς προξενήσασα πρὸς στιγμὴν «κατάπληξιν καὶ ἀπογοήτευσιν». Ἀμερικανός τις ἀνταποκριτὴς ἐτηλεγράφησε πάραυτα μετὰ τὸ ἄκουσμα αὐτῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα του ὅτι «οἱ ὀρθόδοξοι ἐτορπίλισαν τὴν Συνδιάσκεψιν». Οὕτω δὲ ἡ δήλωσις τῶν ὀρθοδόξων—ἐπάγεται ὁ ἀνταποκριτής— «***ἐξεκαθάρισε τὴν θέσιν τῆς Συνδιασκέψεως...***». Παρὰ τὰς ἀντιλογίας ὅμως—ἐπιλέγει ἡ ἀνταπόκρισις—καὶ τὰς διαφοράς, αἵτινες ἀπεκαλύφθησαν ἐν τῇ Συνδιασκέψει, τὰ μέλη αὐτῆς κατείχοντο ὑπὸ θαυμαστῆς ἀλληλεγγύης ὡς πρὸς τὴν μεγάλην οὐσίαν: τὴν πίστιν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅσους δήποτε κινδύνους καὶ ἂν ἐνεῖχεν ἡ Συνδιάσκεψις, τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἐφαίνετο κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος..»· κατενοήθη ὑπὸ πάντων ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἑνώσεως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ταχέως καὶ δι' ἁλμάτων, καὶ οἱ πάντες ἐνεπνεύσθησαν νὰ ἐκτιμῶσι καὶ νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ὡς καθωσιωμένοι εἰς μίαν κοινὴν προσπάθειαν καὶ εἰς ἕνα Σωτῆρα.

* *

Περὶ τῆς αὐτῆς Συνδιασκέψεως τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ δημοσιεύων διὰ μακρῶν καὶ ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ἐκκλησιαστικοὺς καὶ θεολογικοὺς κύκλους Κάνων J. A. Douglas, ἀναφέρει μετ' ἀνακουφίσεως ὡς συνολικὸν αὐτῆς χαρακτηρισμὸν ὅτι: «ἔσχε τὸ αἴσθημα ὅτι μέγας τις κίνδυνος ἀπεσοβήθη». Ὁ κίνδυνος οὗτος ἐνέκειτο, κατ' αὐτόν, εἰς τὴν ἐν ταῖς ἀνακοινώσεσιν ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἐξέτασιν δογματικῶν ζητημάτων, διότι αὗται περιελάμβανον διφορουμένους ὅρους, τοῦτο δὲ θὰ ἐνεφάνιζε μίαν φαινομενικὴν μόνον ὁμοφωνίαν, ἥτις ἀντὶ νὰ συμβιβάσῃ τοὺς συντηρητικοὺς καὶ τοὺς προτεστάντας, ἀπ' ἐναντίας θὰ ἐξώθει αὐτοὺς εἰς ἀντίθεσιν καὶ φιλονεικίαν.

Ὁ κίνδυνος οὗτος, κατὰ τὸν γράφοντα, ἐνεφώλευεν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ προελεύσει τῆς Συνδιασκέψεως. Βεβαίως ἡ πρώτη αὐτῆς σύλληψις προέκυψεν ἐκ τῆς ἰδέας τῆς εἰς σύσκεψιν συγκλήσεως πάντων, ὅσοι καλοῦσιν ἑαυτοὺς χριστιανούς, καθολικοὺς ἅμα καὶ προτεστάντας, εἰς πραγμάτωσιν τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἓν ὦσι». Ἀλλ' οὗτοι ἦσαν πεντακόσιοί που ἀντιπρόσωποι ὑπερτετρακοσίων προτεσταντικῶν, κατὰ τὴν μεγίστην πλειονότητα, κοινοτήτων, εἰς οὓς προσθετέοι Ὀρθόδοξοι μὲν εἴκοσι καὶ ἐννέα, Παλαιοκαθολικοὶ δὲ καὶ Ἀρμένιοι καὶ Κόπται καὶ Συριάνοι ἑπτά. Ἡ μεγαλειτέρα λοιπὸν φάλαγξ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἀμερικανικοῦ καὶ τοῦ ἠπειρωτικοῦ προτεσταντισμοῦ. Τούτου ἕνεκα

οὐδαμῶς τυγχάνει ἐκπληκτικὸν ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις ἐφαίνετο ὠθουμένη πρὸς καταστροφὴν ὑπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου αὐτῆς προτεσταντικοῦ ἐνστίκτου. Ἡ πλειονότης ἤγγιζεν ἤδη τὸν πανικὸν καὶ ἐκινδύνευε νὰ ὀλισθήσῃ πρὸς ἀνακοινώσεις καὶ συστάσεις, ὧν ἡ ἐφαρμογὴ θὰ ἦγεν εἰς ἀμοιβαίαν μὲν ἀναγνώρισιν καὶ ἐπικοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν, δίχα μέντοι ὀργανικῆς ἑνώσεως.

Ἀλλ' ἡ Ὀρθόδοξος Δήλωσις ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς—κατὰ τὸν αἰδ. Douglas—. ***Ἡ Δήλωσις αὕτη θὰ παραμένῃ σπουδαιότατον (capital) ἔγγραφον διὰ χρόνον μακρόν... Αὕτη παρεσκεύασε τὴν θεμελιώδη διέξοδον, ἥτις εἶχε συσκοτισθῆ.*** Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἐπλήγωσε, διότι διέλυσε τὴν πλάνην. ***Ἀλλ' ἡ εὐσταθὴς ἀνακοίνωσις τῶν Ὀρθοδόξων ὅτι δὲν δύνανται νὰ συμπράξωσιν εἰς ἐπαμφοτερίζοντα συμβιβασμόν, καὶ ὅτι «ὅπου ἐλλείπει ὁλοκληρία τῆς πίστεως ἐκεῖ οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ κοινωνία ἐν τοῖς μυστηρίοις» ἀφύπνισε τοὺς ἀντιπροσώπους*** καὶ ἔθηκεν αὐτοὺς ἀντιμετώπους πρὸς τὸ σκληρὸν γεγονὸς ὅτι ἐχρησιμοποίησαν τὸν ὅρον Ἐκκλησία ἵνα περιλάβωσι δι' αὐτοῦ ἀσυμβιβάστους ἐννοίας... ***Οὕτω σώζοντες ἐκ τῆς καταστροφῆς τὴν Συνδιάσκεψιν οἱ Ὀρθόδοξοι, ἔσωσαν ἐπ' ἴσης πιθανῶς καὶ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν,*** ἥτις καὶ νῦν, ὡς πάντοτε, διέρχεται κρίσιν ἕνεκα πολλῶν ὀχλήσεων».

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ
ΤΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ κοινωνικὴ κίνησις, κίνησις συνισταμένη εἰς θεωρίας, μεθόδους καὶ συστήματα, ἀλληλοσυγκρουόμενα τὰ πλεῖστα, τείνοντα δ' ὅμως ν' ἀνατρέψωσι πᾶν ὅ,τι κοινῶς μέχρις ἐσχάτων παραδεδεγμένον, ἡ ἀρξαμένη εὐθὺς μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον καὶ ἐνταθεῖσα τελευταίως, δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀφήσῃ ἀσυγκινήτους καὶ τοὺς θεολόγους, τοὺς καθηγητὰς τῶν Ἱερῶν. Ἐπὶ μελέτῃ τῆς καταστάσεως ταύτης καὶ πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν μέτρων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν ἀντίληψίν των θὰ συνετέλουν εἰς τὴν μόρφωσιν μιᾶς ὑγιοῦς παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς μεγάλοις κοινωνικοῖς ζητήμασι κατευθύνσεως, ἐξυπηρετούσης τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἐν τοῖς Νέαις Χώραις τῆς Ἑλλάδος θεολόγοι καθηγηταὶ συνεκρότησαν περὶ φθίνοντα τὸν παρελθόντα Ἰούνιον ἐν τῇ Μονῇ τῶν Βλατάδων παρὰ τὴν Θεσσαλονίκην Συνέδριον.

Τὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον τῶν συζητήσεών των ὑπῆρξαν τ' ἀκόλουθα:

1) Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως.

2) Τὰ ὑπάρχοντα διδακτικὰ θρησκευτικὰ βιβλία ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης καὶ μεθοδικότητος.

3) Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκπαιδεύσεως.

4) Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ Κοινωνίᾳ.

5) Οἱ θεολόγοι καὶ ἡ Ἐκκλησία.

6) Σύμπηξις Ἑνώσεως θεολόγων καθηγητῶν Νέας Ἑλλάδος καὶ

7) Ἔκδοσις Περιοδικοῦ.

Τὰ πορίσματα δέ, εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξαν αἱ ἐπὶ τούτων συζητήσεις τοῦ Συνεδρίου ἀπεκρυσταλλώθησαν εἰς ὑπόμνημα, ἐξ οὗ παραλαμβάνομεν τὰς ἀποφάσεις ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω θεμάτων μετὰ τοῦ δικαιολογητικοῦ ἑνὸς ἑκάστου ἐξ αὐτῶν.

Α'.

Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν ἐν τοῖς σχολείοις τῆς Μ. Ἐκπαιδεύσεως.

Εἰς πλείστας χώρας προηγμένας καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκπαιδευτικῆς τοιαύτης (ὡς ἐν Ἰταλίᾳ, Γερμανίᾳ κ. ἄ.) μετὰ τὸν πόλεμον τὸ ὠργανωμένον Κράτος μετ' ἰδιαιτέρας ἐμπιστοσύνης καὶ μετὰ προσδοκιῶν εὐοιωνοτέρου μέλλοντος ἐστράφη πρὸς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἐνισχῦσαν τοῦτο ποικιλοτρόπως· καὶ τοῦτο καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ Σοβιὲτ ἐν Ρωσσίᾳ μὲ ἰδιαίτερον μῖσος κατεπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν πολλὰ εἰς πάντα ἐχεφρονοῦντα δύνανται νὰ διδάξωσιν. Ἀτυχῶς ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν παρατηρεῖται τάσις ἀντίθετος, καὶ ἀντὶ νὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐνισχυθῇ τὸ μάθημα, τοὐναντίον τοῦτο ἐλάχιστα εἴς τινας σχολάς, εἰς δὲ τὰς πρακτικὰς οὐδόλως διδάσκεται, ὡς ἐὰν οἱ τρόφιμοι τῶν Ἐμπορικῶν καὶ λοιπῶν Πρακτικῶν Σχολῶν νὰ στεροῦνται θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ νὰ μὴ ἔχωσιν ἀνάγκην θρησκευτικοῦ φρονηματισμοῦ.

Τὴν προσοχήν μας ὅλως ἰδιαιτέρως ἐφείλκυσεν ἡ ἀνενόχλητος δρᾶσις τῶν ποικίλων προπαγανδιστῶν, δρᾶσις, ἡ ὁποία τελευταίως καὶ εἰς ἄλλα μὲν κοινωνικὰ στρώματα, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὸν μαθητικὸν κόσμον ἐνετάθη πολύ· οὗτος δὲ ὁ λόγος ὁ ἐπιβάλλων τὴν εἰσαγωγὴν καὶ τοῦ μαθήματος τῆς Ἀπολογητικῆς εἰς τὰς δύο ἀνωτέρας τάξεις, ἵνα μορφούμενοι καταλλήλως οἱ μαθηταὶ μὴ γίνωνται εὐάλωτος λεία τῆς πρώτης τυχούσης προπαγάνδας.

Τὸ Συνέδριον κατέληξε σχετικῶς εἰς τὰς ἑξῆς ἀποφάσεις:

α) Αἱ ὧραι τῶν Ἱερῶν ἐν ὅλαις ταῖς τάξεσι ν' αὐξηθῶσιν εἰς τρεῖς καθ' ἑβδομάδα.

β) Νὰ εἰσαχθῇ τὸ μάθημα εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ Σχολεῖα

γ) Νὰ τεθῇ τοῦτο εἰς ἴσην μοῖραν πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ καὶ τὰ Μαθηματικά.

δ) Νὰ διδάσκεται εἰς πάντα τὰ σχολεῖα, δημόσια καὶ ἰδιωτικά, παρ' εἰδικῶν.

ε) Νὰ προστεθῇ τὸ μάθημα τῆς Ἀπολογητικῆς καὶ

στ) Νὰ ὁρισθῇ καὶ ὀργανικὴ θέσις τοῦ Καθηγητοῦ τῶν Ἱερῶν εἰς τὰ Διδασκαλεῖα καταστάντα ἤδη ἑξατάξια.

Β'.

Τὰ ὑπάρχοντα διδακτικὰ θρησκευτικὰ βιβλία ἀπὸ ἀπόψεως ὕλης καὶ μεθοδικότητος

Ὅτι τὰ εἰς χεῖρας τῶν μαθητῶν διάφορα διδακτικὰ βιβλία πρέπει νὰ εἶναι τὰ ἄριστα τόσον ἀπὸ

ἀπόψεως ὕλης, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως μεθοδικότητος, οὐδεμία δύναται νὰ προβληθῇ ἀντίρρησις. Ἀτυχῶς τὰ ἐν χρήσει Θρησκευτικὰ τοιαῦτα κατὰ τὴν ὁμόφωνον τοῦ Συνεδρίου γνώμην ὑστεροῦσι κατὰ πολύ, ἀπὸ πάσης ἀπόψεως χαρακτηριζόμενα ὡς ξηρὰ καὶ πενιχρά, ἀκατάλληλα δὲ ὡς ἐκ τούτου νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ μαθητοῦ.

Ἀλλὰ καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν σειρὰν τῶν διδασκομένων Θρησκευτικῶν μαθημάτων ὁμοφώνως ἀπεφάνθη τὸ Συνέδριον, ὅτι διὰ πολλοὺς λόγους πρέπει νὰ μεταβληθῇ αὕτη.

Αἱ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποφάσεις εἶναι αἱ ἀκόλουθοι.

1) Νὰ συγγραφῶσι νέα βιβλία μὲ ὕλην ἐκλεκτήν, πλουσίαν καὶ μεθοδικότητα· ἡ συγγραφὴ νὰ γίνῃ παρὰ μελῶν τῆς Ἑνώσεως καὶ νὰ ὑποβληθῶσι ταῦτα ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Συνεδρίου, τὸ δ' ἐκ τούτων κέρδος νὰ διατεθῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν σκοπῶν αὐτῆς.

2) Ἡ σειρὰ τῶν διδασκομένων Θρησκευτικῶν νὰ καθορισθῇ ὡς ἀλολούθως:

διὰ τὴν Α' τάξιν, Ἱστορία τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης·

διὰ τὴν Β' Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία·

διὰ τὴν Γ' Ὑμνογραφία (Ἐκκλησ. ὕμνοι, ψαλμοί, ἀποσπάσματα Πατέρων καὶ τεμάχια Π. Δ.) καὶ Λειτουργική·

διὰ τὴν Δ' Ἑρμηνεία ἐκ τῶν βιβλίων τῆς Κ. Διαθήκης·

διὰ τὴν Ε' Κατήχησις καὶ Ἀπολογητική,

καὶ διὰ τὴν Στ' Ἠθικὴ καὶ Ἀπολογητική.

Γ'.

Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκπαιδεύσεως

Εἶναι λυπηρὸν ὅτι οἱ θεολόγοι ἀποκλείονται ἀπὸ ὅλας τὰς βαθμίδας τῆς διοικήσεως Ἐν τῷ Ἐκπαιδ. Συμβουλίῳ συζητοῦνται ὅλα τὰ εἰς τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἀναγόμενα ζητήματα, ἀπόντων τῶν θεολόγων. Γεν. Ἐπιθεωρηταὶ εἶναι διωρισμένοι ἐξ ὅλων τῶν κλάδων, μηδ' αὐτῆς τῆς Γυμναστικῆς ἐξαιρουμένης, πλὴν τῶν θεολόγων. Διευθυνταὶ τῶν Σχολῶν διορίζονται πάντες πλὴν τῶν Θεολόγων, ὡς ἐὰν μόνοι οὗτοι εἶνε ἐστερημένοι πάσης ἱκανότητος περὶ τὸ διοικεῖν καὶ παντὸς ὑπὲρ τῆς Σχολῆς ἐνδιαφέροντος· τὸ ἐπιχείρημα ὅτι Διευθυνταὶ πρέπει νὰ εἶναι οἱ τῶν πρωτευόντων μαθημάτων Καθηγηταὶ εὐνόητον ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν καλῶς ἐννοουμένην Παιδαγωγικήν. Εἶνε δὲ γνωστόν, ὅτι τὰ ἐν τῷ ὑποδούλῳ Ἑλληνισμῷ Σχολεῖα, καὶ δὴ ἡ Μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ Κωνσταντινουπόλεως, εὐδοκιμώτατα παρὰ θεολόγων διηυθύνοντο. Μόνον ἐσφαλμένη, φρονοῦμεν, ἀντίληψις τῶν κανόνων τοῦ διοικεῖν καὶ ἀδικαιολόγητος προκατάληψις κατὰ τῶν θεολόγων ἐνέπνευσαν ἀσφαλῶς τὸν ἀπὸ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἀποκλεισμὸν τούτων.

Διὸ καὶ τὸ Συνέδριον προτείνει τ' ἀκόλουθα:

1) Νὰ διορισθῶσι: α) δύο Θεολόγοι ὡς Ἐκπ Σύμβουλοι καὶ β) δύο ὡς Γεν. Ἐπιθεωρηταί, καὶ

2) Νὰ προάγωνται καὶ οἱ θεολόγοι εἰς διευθυντὰς Σχολῶν Μ. Ἐκπαιδεύσεως παντὸς βαθμοῦ.

Δ'.

Οἱ θεολόγοι ἐν τῇ Κοινωνίᾳ

Ε'.

Οἱ θεολόγοι καὶ ἡ Ἐκκλησία

Τὰ δύο ταῦτα θέματα, συμπίπτοντα ὡς πρὸς τὰ ληπτέα μέτρα, συνεδυάσθησαν.

Παρέλκει, φρονοῦμεν, νὰ ὑποστηριχθῇ δι' ἐπιχειρημάτων, ὅτι ὁ θεολόγος καθηγητὴς ἔχει ὑψηλοτέραν ἀπὸ πάντα ἄλλον ἐκπαιδευτικὸν λειτουργὸν καὶ οἱονδήποτε ἄλλον ἐπιστήμονα ἀποστολὴν ἐν τῇ Κοινωνίᾳ καὶ προσέτι, ὅτι οὗτος καὶ ὡς ἐκ τῆς ἐπιστήμης αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῶν ἀξιώσεων τὰς ὁποίας δικαίως στηρίζει ἐπ' αὐτοῦ ἡ Κοινωνία, εὑρίσκεται— καὶ πρέπει νὰ εὑρίσκηται εἰς ἀγαθὰς καὶ στενὰς μὲ τὴν Κυβερνῶσαν Ἐκκλησίαν σχέσεις. Ἡ Κ. Ἐκκλησία δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ ἐν τῷ μεγάλῳ αὐτῆς ἔργῳ ἐνθουσιωδέστερον σύμμαχον ἀπὸ τὸν θεολόγον καθηγητήν, ἐὰν ὅμως ἐγνώριζε πῶς ἔπρεπε νὰ συνεργασθῇ μετ' αὐτοῦ τελεσφόρως. Εἶναι δυστύχημα ὅτι καὶ ἡ Κ. Ἐκκλησία ἠγνόησε τὸν θεολόγον καθηγητήν, καὶ οὗτος διὰ τοῦτον ἢ δι' ἐκεῖνον τὸν λόγον δὲν εὑρίσκεται ἐν στενῇ ἐπαφῇ πρὸς ταύτην. Ἐν πλήρει ἐπιγνώσει ὅτι εἶναι κοινοὶ οἱ σκοποί, τόσον τῆς Κ. Ἐκκλησίας ὅσον καὶ τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν, πρὸς δὲ μνήμονες καὶ τῶν ἀπέναντι τῆς Κοινωνίας ὑποχρεώσεων αὐτῶν καὶ τῶν ταύτης δικαίων ἀξιώσεων, οἱ θεολόγοι κατέληξαν ἐπὶ τῶν θεμάτωντούτων εἰς τὰς ἀκολούθους προτάσεις:

1) Νὰ ἱδρυθοῦν Ὀρθόδοξοι Χριστιανικαὶ Ἑνώσεις Νέων καὶ Νεανίδων κατὰ τὸ ἐν Ἀθήναις σύστημα μὲ Κέντρον τὴν Θεσ)νίκην καὶ παραρτήματα ὅπου ὑπάρχουσι Θεολόγοι, μέλη τῆς Ἑνώσεως.

2) Οἱ Θεολόγοι Καθηγηταὶ νὰ ἐνισχύωσι τὴν Ἐκκλησίαν διὰ κηρυγμάτων καὶ διαλέξεων.

3) Ἡ Ἕνωσις νὰ δείξῃ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διὰ τῆς Ἐκκλησίας πραγματοποίησιν τῶν απαραιτήτων μεταρρυθμίσεων.

4) Οἱ μαθηταὶ νὰ ἐκκλησιάζωνται ἰδιαιτέρως.

5) Νὰ ἐκφρασθῇ ἡ εὐχή, ὅπως τὸ Κράτος σεβασθῇ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Μοναστηριακὴν περιουσίαν.

6) Νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ λειτουργία τῆς προβλεπομένης ὑπὸ τοῦ Νόμου τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Θεολογικῆς Σχολῆς.

7) Νὰ ἐργασθῇ ἡ Ἕνωσις συντόνως πρὸς διάπλασιν Χριστιανικῆς Κοινῆς Γνώμης πρὸς πρόληψιν πάσης διασαλεύσεως τῶν Χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ

8) Ἡ Ἕνωσις νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μεθ' ὅλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐνεργὸν μέρος εἰς πάντα τὰ μεγάλα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα.

ΣΤ'.

Σύμπηξις ἑνώσεως Θεολόγων Καθηγητῶν Νέας Ἑλλάδος.

Ζ'.

Ἔκδοσις Περιοδικοῦ.

Μετὰ τὴν συζήτησιν τῶν ἄνω θεμάτων, τὰ ὁποῖα

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμε-ρομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑωθινά	Ἦχοι
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	2	Κυρ. Β' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΣτ'	Ε'	βαρὺς
	9	Κυρ. Γ' Λουκᾶ	Κυριακὴ ΙΖ'	Στ'	πλ. δ'
	16	Κυρ. Δ' Λουκᾶ (Ἁγ. Πατέρων)	Κυριακὴ τῶν Ἁγ. Πατέρων	Ζ'	α'
	23	Κυρ. Στ' Λουκᾶ	ἸακώβουἈποστ.	Η'	β'
	3	Κυρ. Ε' Λουκᾶ	Κυριακὴ Κ'	Θ'	γ'

εἶναι γνωστόν, ὅτι ἀπασχολοῦσι σήμερον γενικῶς τὴν Κοινωνίαν ὁλόκληρον καὶ τὸ Κράτος, ὡς ζητήματα καὶ προβλήματα κοινωνικά. Τὸ Συνέδριον προέβη εἰς τὴν ἵδρυσιν τῆς Ἑνώσεως τῶν Θεολόγων Καθηγητῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος μὲ ἕνα καὶ ἀποκλειστικὸν σκοπόν : ***Ὁ Θεολόγος Καθηγητὴς νὰ μὴ περιορίσῃ τὸ ἀναπλαστικὸν αὐτοῦ ἔργον μόνον ἐντὸς τῆς Σχολῆς, ἀλλά, συστηματικῶς καὶ ὠργανωμένως, νὰ ἐπεκτείνῃ τοῦτο καὶ ἐκτὸς ταύτης.*** Ἓν τῶν μέσων, δι' ὧν ἡ Ἕνωσις θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν πλήρωσιν τῶν σκοπῶν αὐτῆς θὰ εἶναι καὶ ἡ ἔκδοσις ***Περιοδικοῦ***, ἡ περὶ τοῦ ὁποίου σχετικὴ μέριμνα ἀνετέθη εἰς ἐκλεγὲν Διοικητικὸν Συμβούλιον.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ Λωζάννη.

Ἰδοὺ καί τινες ἐντυπώσεις καὶ κρίσεις περὶ τῆς Παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως τῆς Λωζάννης ἀπὸ καθαρῶς προτεσταντικῆς πλευρᾶς, σταχυολογημέναι ἐκ τῆς «Semaine Religieuse» *τῆς Γενεύης: «.. Μετὰ τὴν Συνδιάσκεψιν ταύτην οὐδέποτε πλέον θὰ εἴμεθα ὅ,τι ἤμεθα πρὸ αὐτῆς. Σημειοῖ αὕτη οὐχὶ πλέον ἓν τέρμα, ἀλλὰ μίαν ἀφετηρίαν ἀνυπολογίστου σπουδαιότητος, ἀρκεῖ μόνον ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι βαίνωσι τὴν ἤδη πρὸ αὐτῶν ἀνοιγεῖσαν ὁδόν. Ἰδέαι πολλάκις ἀντιφατικαὶ καὶ ἀποκλείουσαι ἀλλήλας ἐξεφράσθησαν ἐν Λωζάννῃ. Παρὰ τὴν διαφορὰν ὅμως τῶν γνωμῶν οὐδεὶς λόγος πικρὸς ἢ περιφρονητικὸς ἐξῆλθε τοῦ ἕρκους τῶν ὀδόντων κατὰ τοῦ εἰς ἄλλην Ἐκκλησίαν ἀνήκοντος πλησίον. Εἷς διαρκὴς καὶ συγκινητικὸς σεβασμὸς τῶν σκέψεων τοῦ ἄλλου ἐπρυτάνευσεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Συνεδρίου, τοῦτο δὲ εἶνε κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον ἀξιοσημείωτον, καθ' ὅσον αἱ κυριώτεραι συζητήσεις περιεστράφησαν περὶ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα, ἅτινα καὶ βαθύτερον ἐχώριζον τὰς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς χριστιανούς.. Ἡ Συνδιάσκεψις τῆς Λωζάννης ἔσχε τὸ θάρρος τὸ μὲν νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἑνώσεως, τὸ δὲ νὰ μὴ ἀποκρύψῃ τὰ σημεῖα ἐν οἷς δὲν ὑπάρχει αὕτη μεταξὺ τῶν χριστιανῶν τῆς σήμερον... Τὸ πρῶτον, τὸ ὁποῖον κατέδειξεν ἡ Συνδιάσκεψις, ὑπῆρξεν ὅτι ἔδειξε κατὰ τρόπον περιφανῆ ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστις εἶνέ τι πολὺ μέγα ὥστε νὰ μὴ εὑρίσκῃ τὴν πλήρη αὐτῆς ἔκφρασιν εἰς οἱανδήποτε τῶν ὑπαρχουσῶν Ἐκκλησιῶν» (σημ. «Ἐ.»: μὴ λησμονῶμεν ὅτι ὁ ταῦτα λέγων εἶνε διαμαρτυρόμενος)...*

Ἡ Παγχριστιανικὴ λέξις.

Καὶ μία σκηνὴ ἐκ τῶν χρονικῶν τῆς ἐν Λωζάννῃ Συνδιασκέψεως ἀξία ἀναγραφῆς. «Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θρονίου—γράφει τις τῶν μ τασχόντων τοῦ Συνεδρίου—ἐκάθηντο δύο ἄνδρες διαφορώτατοι πρὸς ἀλλήλους: εἷς ἀσιατης ἐκ τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς, καὶ εἷς ἀντιπρόσωπος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ πρῶτος,- μικρὸς τὸ δέμας, ἰσχνός, μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, χειρονομῶν νευρικῶς. Ὁ ἄλλος ἦτο εἷς ἐκκλησιαστικὸς ἀξιωματοῦχος, ἐπισήμου ἐξωτερικοῦ, μέλαν ράσον ἠμφιεσμένος καὶ περιβεβλημένος χρυσοῦν σταυρὸν ἐκ πολυτίμων λίθων κατάστικτον. Κάθηνται πλησίον ἀλλήλων, ξένοι πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὸ φαινόμενον. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγα λεπτὰ συναντῶνται τὰ βλέμματά των. Ἔτι περισσότερον πλησιάζουν καὶ προσπαθοῦν νὰ συνεννοηθῶσι. Ὁ ἀνατολίτης ὁμιλεῖ τὴν ἀγγλικήν. Ὁ ὀρθόδοξος κάμνει σημεῖον ὅτι δὲν ἐννοεῖ καὶ καταφεύγει—ἂν καλῶς ἤκουσα—εἰς τὴν γαλλικήν. Ἀκαταληψία τοῦ πρώτου, δοκιμάσαντος κατόπιν ἄλλην εὐρωπαϊκὴν γλῶσσαν, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς. Στιγμαὶ ἀμηχανίας: ἀμφότεροι ὁμιλοῦσι ταὐτοχρόνως μετὰ στωμυλίας, ἴσως ἑκάτερος εἰς τὴν ἰδικήν του γλῶσσαν. Εἶναι ἀνήσυχοι, μάλιστα ὀλίγον ἀνυπόμονοι, διότι δὲν κατορθώνουν νὰ συνεννοηθῶσι... Αἴφνης τὰ πρόσωπά των φωτίζονται, αἱ χεῖρές των εὑρίσκονται ἡνωμέναι, καὶ ἀκούω μίαν λέξιν, μίαν μόνην, λεχθεῖσαν μετὰ προφορᾶς μὲν διαφόρου, ἀλλ' ἐπαρκοῦς διὰ νὰ τοὺς συμπλησιάσῃ καὶ νὰ καταυγάσῃ τοὺς ὀφθαλμούς των: «Ἰησοῦς Χριστός»...

Μία Συνέντευξις.

Ἐν συνεντεύξει αὐτοῦ πρὸς ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα ὁ ἐξ Εὐρώπης δι' Ἀθηνῶν εἰς Αἴγυπτον ἐπανακάμψας σεβ. μητροπ. Λεοντοπόλεως κ. Χριστοφόρος ἐδήλωσε σὺν ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ συνεδρίου τῆς Λωζάννης, οὗτινος μετέσχεν ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας Ἀλεξανδρείας, ἐν σχέσει πρὸς τὴν μὴ συμμετοχὴν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας:

—Παρ' ὅλην τὴν ἄρνησιν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἐπισήμως παρακαθήσῃ δι' ἀντιπροσώπου της εἰς τὸ συνέδριον, ἀπέστειλε κατὰ τὸ ἀπό τινος ἐγκαινιασθὲν εἰς τὰς πολιτικὰς διασκέψεις σύστημα παρατηρητας, οἱ ὁποῖοι μετ' ἐνδιαφέροντος πολλοῦ παρηκολούθουν τὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου καὶ ἐκράτουν τακτικῶς ἐνήμερον τὸ Βατικανὸν τῶν γεινομένων συζητήσεων. Εἷς ἐκ τῶν παρατηρητῶν τούτων, πλησιάσας με κατά τινα ἐκδρομὴν γενομένην ἐν τῇ λίμνῃ ἐκ μέρους τῆς Δημαρχίας Λωζάννης πρὸς τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου, μὲ ἠρώτησε διατί ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀρχαία ὅσον καὶ ἡ Καθολικὴ καὶ ἀνεγνωρισμένου κύρους, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν διάσκεψιν, ἐνῷ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ἐτήρησε τὴν ἀξιοπρέπειάν της; Ἀπήντησα αὐτῷ, ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἁπλούστατα ἐμιμήθη τὸν Ἱδρυτὴν αὐτῆς, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὰ 99 πρόβατα καὶ ἔσπευσε πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἑνὸς πλανηθέντος. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι ὅλαι αἱ προτεσταντικαὶ ὁμολογίαι, αἱ ὁποῖαι ἐπιθυμοῦσι ζωηρῶς μίαν ἕνωσιν εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἐκπληροῦσι πόθον ἱερόν, δὲν εἶνε ἔγκλημα διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν

ἡ συμμετοχή της εἰς τὸ συνέδριον. Ἐνῷ δὲ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀντιφάσκουσα πρὸς ἑαυτήν, σπεύδει νὰ διαδώση τὰς χριστιανικὰς ἀρχὰς εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀφρικῆς, ἀπαξιοῖ νὰ στρέψη τὴν προσοχήν της πρὸς τοὺς προτεστάντας, ἤδη χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι ἴσως ἐφωτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα προσέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Καθολικὸς παρατηρητὴς ἠναγκάσθη νὰ ἀναγνωρίση τὸ δίκαιον τῶν ἐπιχειρημάτων μου, ἐμπιστευθεὶς εἰς ἐμὲ ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπιφανῶν καθολικῶν κληρικῶν ἐκάκισαν τὴν στάσιν ταύτην τοῦ Βατικανοῦ, καὶ αὐτολεξεὶ προσέθεσε: «Δύνασθε νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι εἰς μέλλουσαν παγχριστιανικὴν διάσκεψιν θὰ λάβη μέρος ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία».

Ἐρωτηθεὶς δὲ περὶ τῆς γνωστῆς ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἐκκλησίας» Δηλώσεως τῶν ὀρθοδόξων καὶ περὶ τῶν ἐντυπώσεών του ἐκ τῆς ἐν γένει πολιτείας τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας κατὰ τὴν Συνδιάσκεψιν, ἀπήντησεν, ὅτι ἡ Δήλωσις αὕτη «ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν, διότι ἀπεδείχθη ἔτι ἅπαξ ἡ σταθερότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τοῖς δόγμασι» καὶ ὅτι «ἐπέφερε καὶ τοῦτο τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν τῆς Ὑψηλῆς λεγομένης Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας κληρικῶν διαφοροτρόπως ἐδήλωσαν ὅτι εἶνε σύμφωνοι πρὸς τὰ διὰ ταύτης διατυπωθέντα», ὅτι δὲ «οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐδήλωσαν ὅτι εἶνε ἕτοιμοι νὰ προσυπογράψωσι τὴν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν ἄνευ οἱασδήποτε ἐπιφυλάξεως», «ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω—προσέθηκεν ὁ σεβασμιώτατος—χωρὶς νὰ διατρέξω τὸν κίνδυνον νὰ διαψευσθῶ, ὅτι, ἐὰν ἐν γένει ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας παρουσιάσθη εὐπρόσωπος κατὰ τὸ συνέδριον καὶ ἱκανοποίησε τὰς προσδοκίας τῶν περὶ πολλοῦ ποιουμένων τὸ γόητρον αὐτῆς, τοῦτο ὀφείλεται πρὸ παντὸς εἰς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ὁποῖοι μετέσχον τῆς ἀντιπροσωπείας».

Λιτότης

Ἐσημειώθη καὶ τοῦτο ἐν Λωζάννῃ: ὅτι ἡ Συνδιάσκεψις δὲν ἤρχισε μὲ τὴν πομπώδη ἐκείνην ἐμφάνισιν, ἥτις διέκρινε τὴν Συνδιάσκεψιν τῆς Στοκχόλμης (τοῦ πρακτικοῦ χριστιανισμοῦ). Τινὲς τῶν σχολιαστῶν τῶν ἔργων καὶ ἡμερῶν τοῦ συνεδρίου ἔμειναν ἱκανοποιημένοι ἐκ τούτου, φρονοῦντες ὅτι τοῦτο ἐκέρδησε μᾶλλον ἀπὸ ἐπόψεως πνευματικῆς. Ἐπ' ἴσης ἐσημειώθη ὅτι καὶ αἱ δεξιώσεις δὲν εἶχον τὴν λαμπρότητα τοῦ στοκχολμείου συνεδρίου. «Ὑπάρχουν κοσμικαὶ χειρονομίαι,—ἔγραψέ τις τῶν λεπτολόγων—, αἵτινες δὲν ἁρμόζουν εἰς θρησκευτικὰς συγκεντρώσεις καὶ δημιουργοῦσι μίαν ἀτμοσφαιραν πλαστήν, ἐλάχιστα πρόσφορον εἰς σκέψεις σοβαρὰς καὶ εἰς αἰσθήματα ταπεινόφρονα, μόνα προσήκοντα εἰς συνδιάσκεψιν συγκεκλημένην διὰ νὰ θρηνηθῶσι καὶ ἐπανορθωθῶσιν αἱ διαιρέσεις τῆς Χριστιανωσύνης..».

Νέαι ἀπόπειραι.

Κατὰ τὰς ἐν Λωζάννῃ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως διατριβὰς ἀντιπροσώπων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Παλαιοκαθολικῶν σκόπιμον ἐθεωρήθη ὅπως παρεκτὸς τῶν ἐπὶ μέρους συνομιλιῶν, καὶ ἐπισημοτέρα τις ἐπαφὴ γένηται μεταξὺ αὐτῶν. Οὕτω ἀπὸ κοινῆς συνεννοήσεως ἐν αὐταῖς ταῖς συνεδρίαις τῆς Συνδιασκέψεως, συνελθόντες οὗτοι εἰς σύσκεψιν καὶ μνησθέντες τῶν παλαιῶν πρὸς ἕνωσιν ἀποπειρῶν, ἔκριναν τοὺς νῦν καιροὺς καταλλήλους πρὸς ἀνασύνδεσιν τῶν ἀπὸ τόσων ἐτῶν διακοπεισῶν συνεννοήσεων, δυναμένων κατὰ πᾶσαν βεβαιότητα νὰ ἀγάγωσιν εἰς τὸ ἑκατέρωθεν ποθούμενον ἀποτέλεσμα, δοθέντος ὅτι οἱ Παλαιοκαθολικοὶ φέρονται ἀποδεχόμενοι σχεδὸν ἐν τῇ ὁλοκληρίᾳ αὐτῆς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν. Πρότασις δ' ἐγένετο ὅπως συγκροτηθῇ εἰδικὴ περὶ τοῦ πράγματος Συνδιάσκεψις ἐν Οὐτρέχτῃ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος.

Τὰ πέραν τοῦ «νά».

Ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων σκέψις ἐγένετο σοβαρὰ—πάντοτε αἱ σκέψεις εἶναι σοβαραὶ—νὰ περισταλῇ τὸ παρ' ἡμῖν ἔργον τῶν προπαγανδῶν, ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον, ἀνετέθη δ' εἰς ἐπὶ τούτῳ συσταθεῖσαν ἐπιτροπὴν ὅπως, μελετῶσα τὸ ζήτημα, ὑποδείξῃ τὰ προσήκοντα μέτρα. Τὰ πορίσματα τῆς ἐπιτροπῆς διετυπώθησαν ἐν μακρῷ καταλόγῳ ληπτέων ἀντιπροπαγανδικῶν μέτρων, ἀποτελούντων εἴτε θετικοὺς τρόπους, εἴτε ἀπαγορεύσεις: «νὰ ὑπόκειται εἰς ἔλεγχον...», «νὰ κανονισθῇ..», «νὰ ἀσκῆται ἔλεγχος..», «νὰ ἐπιτηρῆται..», «νὰ διδάσκεται..», «ν' ἀπαγορευθῇ..», «νὰ μὴ ἐπιτρέπηται..», «νὰ μὴ λειτουργοῦσιν..» καὶ τὰ λοιπά. Πάντα ταῦτα τὰ «νὰ» εἶνε εἰσηγήσεις τῶν ἐπισταμένως μελετησάντων τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα εἰς τὴν ἁρμοδίαν ἀρχὴν πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογήν. Καὶ ἡ μὲν ἐπιτροπή, ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τῶν πορισμάτων εἰς ἃ κατέληξεν, ἔπραξεν εὐόρκως τὸ καθῆκόν της, διότι καὶ μετ' ἐμβριθείας ἐμελέτησεν αὐτό, καὶ τὴν σπουδαιότητά του ἐξετίμησε, καὶ τὰ πρέποντα εἰσηγεῖται. Ἀπομένει ὅμως νὰ ἴδωμεν τὴν συνέχειαν, ἤτοι ἂν θὰ ἐφαρμοσθῶσι τὰ προτεινόμενα μέτρα καὶ ἂν θὰ ἐλέγχηται ἀνελλιπῶς ἡ ἐφαρμογή των, ἄλλαις λέξεσιν ἂν καὶ τὰ ἔργα θὰ εἶνε σοβαρά, ὅπως καὶ αἱ σκέψεις.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν συνελθοῦσα ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος συνεζήτησε διάφορα ζητήματα. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπικειμένης τῆς ἐκδόσεως σχετικοῦ νομοθετήματος ἀναβληθῇ ἡ διὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου ὁρισθεῖσα συνέλευσις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Τὴν Τετάρτην ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνελθοῦσα εἰς νέαν συνεδρίαν ἐπεκύρωσε τὰ πρακτικὰ αὐτῆς καὶ ἐκήρυξε λήξασαν τὴν ΟΓ'. Συνοδικὴν περίοδον.

—Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ αὐτῆς ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισεν ὅπως διὰ τοῦ Μακ. Προέδρου ἀπαντήσῃ εἰς τὴν γενομένην παρὰ τοῦ Παν. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας πρόσκλησιν εἰς τοπικὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύνοδον περὶ τοῦ ἡμερολογίου μετὰ τῆς δηλώσεως ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐφαρμόσασα ἤδη ἀπὸ τετραετίας σχεδὸν τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ εὑρισκομένη πρὸ τε-

τελεσμένου γεγονότος, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἄλλην τινα γνώμην περὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ συνεπῶς δὲν θ'ἀποστείλῃ ἀντιπροσώπους εἰς τὴν εἰρημένην Σύνοδον. Τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν τοῦ Μακ. Προέδρου δημοσιεύομεν ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ.

—'Εν τῇ τελευταίᾳ συνεδρίᾳ αὐτῆς ἡ Δ. Ἱερὰ Σύνοδος, πληροφορηθεῖσα ἐξ ἐγγράφου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου, ὅτι ὑπὸ τοῦ πρώην Σωζοαγαθουπόλεως Μητροπολίτου Κωνσταντίνου Μικρεύλη ἐχειροτονήθη εἰς διάκονον, ταὐτοχρόνως δὲ καὶ εἰς πρεσβύτερον, τῇ 5 παρελθόντος Αὐγούστου, ὁ ἐκ Πειραιῶς Σπυρίδων Γεροντόπουλος, ὅστις μεταβὰς εἰς Μῆλον παρουσιάσθη ὡς κληρικός, φέρων χειροτονητήριον ὑπογεγραμμένον δῆθεν ὑπὸ τοῦ Ροδοπόλεως Κυρίλλου καὶ τόπον χειροτονίας τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐκήρυξε μὲν τὴν χειροτονίαν ἄ κ υ ρ ο ν, διέταξε δὲ σχετικὰς ἀνακρίσεις.

—Ἡ νέα Δ. Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ΟΔ'. Συνοδικῆς περιόδου συνεκλήθη ὑπὸ τοῦ Μακ. Προέδρου διὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου.

—Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης εὑρίσκεται ἐν Αἰγίνῃ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ πληροφορίας ἐκ ΚΠόλεως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπαντῆσαν εἰς τὴν πρ σκλησιν τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Τοπικὴν Σύνοδον Ἀλεξανδρείας περὶ τοῦ ἡμερολογίου ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ συμμετάσχῃ αὐτῆς, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ζητήματος λελυμένου ἤδη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ΚΠόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἐπανακάμψας ἐξ Εὐρώπης ἔνθα χάριν τῆς ὑγείας αὐτοῦ διέτριψε μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν τῆς Παγχριστιανικῆς Συνδιασκέψεως τῆς Λωζάννης ὁ σεβ. μητροπολίτης Λεοντοπόλεως κ. Χριστοφόρος, ἀναχωρεῖ εἰς τὴν ἐν Ζαγαζὶκ τῆς Αἰγύπτου ἕδραν τῆς ἐπαρχίας του.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατά τινα νεωτέραν στατιστικήν, οἱ ἐγκάρθειρκτοι ἢ ἐξόριστοι ρῶσοι ἱεράρχαι συμποσοῦνται εἰς 117, εἰς οὓς προσθετέοι ἄλλοι 40 ἐπίσκοποι. Ἱεράρχης ἐξόριστος, δὲν δικαιοῦται νὰ ἱερουργῇ, ὀφείλει νὰ μὴ ἀπομακρύνεται τοῦ μέρους, εἰς ὃ τυγχάνει ἐξόριστος, ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ἀλληλογραφία αὐτοῦ διέρχεται διὰ τῆς λογοκρισίας, εἶνε δὲ καταδεδικασμένος εἰς ἐξορίαν διαρκοῦσαν τοὐλάχιστον τριετίαν μέχρις ἀορίστου προθεσμίας. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐκτελοῦν ἐργασίαν θυρωροῦ, νυκτοφύλακος, μαγείρου κλ. λαμβάνουσι δὲ παρὰ τοῦ κράτους 3 6 ρούβλια κατὰ μῆνα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατὰ τελευταίαν στατιστικὴν τὸ ὅλον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους συμποσοῦται σήμερον εἰς 1.819 ἑκατ. ἐξ ὧν τὴν μὲν Ἀσίαν κατοικοῦσιν 956 ἑκατ. τὴν δὲ Εὐρώπην 454 ἑκατομμύρια. Ἐκ τοῦ ὅλου ἀριθμοῦ τῶν ἀνθρώπων μόνον τὰ 51ο]ο πιστεύουσιν εἰς ἕνα Θεὸν (οἱ χριστιανοί, οἱ ἰουδαῖοι, καὶ μωαμεθανοί). Οἱ χριστιανοὶ ἐν συνόλῳ εἶνε 684 ἑκατ. ἤτοι τὰ 37ο]ο, ἔναντι 1.132 ἑκατ. μὴ χριστιανῶν. Κατὰ θρησκεύματα δὲ ἡ στατιστικὴ ἔχει ὡς ἑξῆς Κατόλικοι 330 ἑκατ. (18,1ο]ο), διαμαρτυρόμενοι 210 ἑκατ. (11,6ο]ο), ὀρθόδοξοι 144 ἑκατ. (7,9ο]ο), ἰουδαῖοι 15 ἑκατ. (0,7ο]ο), μωαμεθανοὶ 235 κατ. 12 ο]ο), Βουδδισταὶ 200 ἑκατ. (11ο]ο), βραχμανισταὶ 217 κατ. (11,9ο]ο), Κομφουκισταὶ 300 ἑκατ. (165,ο]ο), σιαντοϊσταὶ 25 ἑκατ. (1,4ο)ο καὶ οἱ λοιποὶ ἐθνικοὶ εἰδωλ. 140 ἑκατ. (7,8ο)ο).

—Ἐν Κίνᾳ ὑπῆρχον μέχρι τοῦδε τρεῖς «ἀποστολαὶ» βουδδικαὶ ἰαπωνικαί. Κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Κίνᾳ ἀνωμαλίας ἐξηναγκάσθησαν καὶ αὗται νὰ ἀποχωρήσωσι τοῦ κινεζικοῦ κράτους μετὰ τῶν χριστιανικῶν ἀποστολῶν ἀπελαθεῖσαι.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις τοῦ δικαιώματος τῆς συλλογῆς τοῦ παραχθησομένου ἐλαιοκάρπου τῆς Μονῆς τρέχοντος ἔτους κατὰ τοὺς ὅρους τῆς σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται εἰς δραχμὰς Δύο χιλιάδας (2000). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου λίμνης Μιχαὴλ Δ. Λάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 2 τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως αὐτῆς ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου ἢ μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως τοιχοκολλουμένης μόνον ἐν Λίμνῃ πρὸ τριῶν ὑμερῶν ἄχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 8 Σεπτεμβρίου 1927

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γοργοεπηκόου διακηρύττει ὅτι. Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ πενταετὴς ἐνοικίασις τοῦ ἐν θέσει Λίμνηα ἀγροῦ τῆς Μονῆς γενησομένης τῆς δημοπρασίας ἐν Τριπόλει τῇ 18 Ὀκτωβρίου 1927 ἐνώπιον τοῦ ἁρμοδίου Συμβολαιογράφου Τριπόλεως ἀρξαμένην τῇ 10 π.μ. καὶ λήγουσαν τῇ 12 τῆς μεσημβρίας ὁριζομένης προσφορᾶς δραχ. 1250 ἐτησίως.

Τὸ Ἡγ)λιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλώνης διακηρύττει ὅτι δοθείσης μείζονος προσφορᾶς δραχμῶν 42,000 ἐτησίως, ἤτοι δρχ 210.000 καθ' ὅλην τὴν πενταετίαν ἐπὶ τῆς διεξαχθείσης τὴν 7ην Αὐγούστου 1927 δημοπρασίας ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γερονθρῶν τῆς πενταετοῦς μισθώσεως τῶν ἐν τέως Δήμῳ Γερονθρῶν κτημάτων τῆς Μονῆς Ἐλώνης καὶ ματαιωθείσης τῆς προσδιωρισμένης ταύτης νὰ γίνῃ σήμερον ἐνώπιον τοῦ ὡς εἴρηται Συμβολαιογράφου ἐκτίθενται εἰς ἐπαναληπτικὴν δημοπρασίαν διὰ τὴν πενταετῆ ἐκμίσθωσιν τὰ αὐτὰ ἐν τῷ τέως Δήμῳ Γερονθρῶν καὶ κατὰ τὰς κτηματικὰς περιφερείας τῶν χωρίων Γεράκι, Βρονταμᾶ, Καρίτσα, Ἀλεποχώριον κτήματα τῆς Μονῆς Ἐλώνης συμφώνωσ μὲ τοὺς δρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων κατατεθειμένους ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς τὴν 16 Ὀκτωβρίου 1927 ἡμέραν Βυριακὴν ἀπὸ τῆς ὥρας 10—12 μεσημβρίας ἐν Γεράκι ἐνώπιον τοῦ Σβμ)φου Γερονθρῶν Ἰωάννου Γ. Μοιροπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ Ἡγ)λίου ἢ ἀντιπροσώπου του. Ἐν περιπτώσει δὲ νέας μείζονος προσφορᾶς ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλει ἐπαναληφθῇ ἡ δημοπρασία αὕτη ὡς ἐγγιζούσης τῆς σπορᾶς καὶ τῆς συλλογῆς τοῦ ἐλαιοκάρπου τῶν ἀνωτέρω μισθουμένων κτημάτων τῆς Μονῆς Ἐλώνης, καὶ ἣν δημοδημοπρασίαν καθ' ὃ ἔχει δικαίωμα τὸ Ἡγ)λιον θὰ κηρύξῃ τελειωτικήν. Ἐν Ι. Μονῇ Ἐλώυης τῇ 11η Σεπτεμβρίου 1927.

Τυποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 38 —Ἀθῆναι